

**Prečasni Krunoslav Novak, generalni tajnik HBK
docent na Sveučilišnom odjelu za komunikologiju**

Draga braćo i sestre dragi hodočasnici s Hrvatskog katoličkog sveučilišta!

Približavajući se završetku akademske godine, kao i dosadašnjih godina i ove 2024. hodočastimo kao sveučilišna zajednica. Ove godine upravili smo se putem Trškog vrha, Majci Božjoj Jeruzalemskoj.

Ovo naše hodočašće događa se na blagdan svetog Benedikta, zaštitnika Europe, koji je živio krajem petog i početkom šestog stoljeća, u vremenu epohalnih promjena, kada je rimska civilizacija bila za zalazu. Zaštitnikom Europe proglasio ga je sveti papa Pavao VI. 1964. apostolskim pismom *Pacis nuntius – Najjestitelj mira*, u kojemu za sv. Benedikta piše kako je on glasnik mira, stvaratelj jedinstva, učitelj civilizacije, a ponajviše vjesnik Kristove vjere i najzaslužniji utemeljitelj monaškog života na Zapadu. Govoreći o svetom Benediktu 2008. u jednoj od svojih kateheza, papa Benedikt XVI. je istaknuo kako „današnja Europa (...) traga za vlastitim identitetom. Neosporno je da za stvaranje novoga i trajnog jedinstva važnu ulogu imaju politička, ekonomska i pravna sredstva, ali je potrebno također pokrenuti etičku i duhovnu obnovu koja crpi iz kršćanskih korijena kontinenta. Bez te vitalne limfe čovjek i nadalje ostaje izložen opasnosti da podlegne napasti da bude samog sebe otkupitelj: utopija je to koja je, na različite načine, u Europi 20. stoljeća prouzročila (...) nazadovanje bez presedana u izmučenoj povijesti čovječanstva“. U toj i takvoj dezorijentiranoj Europi i mi danas živimo. Ima li Hrvatsko katoličko sveučilište, njegovi djelatnici, znanstvenici i nastavnici odgovor na ovu dezorijentiranost europske zapadne civilizacije?

Sveti Benedikt sigurno nam može biti uzor i poticaj za kojega i papa Franjo ističe kako je srcem otvorenim neizrecivoj Božjoj ljubavi crpio snagu za velika djela evangelizacije koje se očituje kroz tri aspekta: potraga za Bogom, strast za Evanđeljem i gostoljubivost. Na tome tragu dopustimo da u nama odjeknu riječi iz prvog čitanja starozavjetne Knjige izreka koje nas potiču na ispravno vrednovanje mudrosti i razbora, za kojima trebamo tragati kao za skrivenim blagom: „Jer Gospodin daje mudrost, iz njegovih usta dolazi znanje i razboritost“.

U pravilu svetog Benedikta možemo pronaći poziv i poticaj za naš osobni život, za izgradnju zajedništva te za naše profesionalne odnose. Sveti Benedikt potiče nas na prvome mjestu da Boga, Krista Gospodina, njegov Sveti zakon i njegovo Evanđelje uvijek stavljamo u središte svoga života te da ono treba biti prioritet naših interesa i misli: „Ne stavlaj ništa ispred Kristove ljubavi“.

Podsjeća nas nadalje na vrijednost poslušnosti i poniznosti. To Benediktovo pravilo, naravno, odnosi prije svega na redovnike, ali se odnosi na sve kršćane, kao imperativ da imamo poštovanja i ljubavi jedni prema drugima, započinjući svaki razgovor, svaku diskusiju, općenito svaki susret s drugom osobom imajući na umu njezino temeljno ljudsko dostojanstvo.

Sveti Benedikt poziva na molitvu i na djelovanje u tako često citiranom pravilu *ora et labora* – moli i radi. Tu se nalazi važnost liturgijske molitve, koja ima vrhunac u slavljenju euharistije, zatim osobne molitve, osobnog razgovora s našim nebeskim Ocem. To će nas zasigurno sačuvati ukorijenjenima u vjernosti Bogu i njegovoj Crkvi, živeći ovaj život s pogledom prema vječnosti. Time se ne odričemo, realnosti i izazova ovoga svijeta i vremena, već će drugi dio pravila koji potiče na rad biti nadahnut molitvom i upravljen prema djelovanju u promicanju

onih vrijednosti koje smo primili u Objavi. To znači riječju i djelom promicati naš duhovni i kulturni identitet i našu civilizaciju koja je ukorijenjena na ljubavi i milosrđu Božjem, očitovanima u utjelovljenju Sina Božjega i ispunjenju Božjeg plana spasenja u Kristovoj mucu, smrti i uskrsnuću.

Draga braćo i sestre, danas smo hodočasnici Majci Božjoj Jeruzalemskoj ovdje na Trškome vrhu. Imali smo prilike čuti zanimljive podatke o ovome mjestu i ovoj crkvi. Razmišljajući o ovome prošteništu prije današnjeg dolaska uočio sam sljedeće riječi iz monografije o ovoj crkvi: „Ako ste se ondje zatekli prvi put, može vam se dogoditi da uopće ne uočite kip Gospe Jeruzalemske u onoj baroknoj raskoši glavnoga oltara, jer je doista malen, svega dvanaestak centimetara velik, poput suvenirnoga kipića kakav donosimo iz Lourdesa, Fatime ili Marije Bistrice. Morate nekoga pitati gdje je (...). Može vam se inače lako dogoditi da odete, a da ga niste ni uočili.“ Čini mi se izvanrednom ova crtica iz spomenute monografije za razmišljanje o povijesti našega Sveučilišta i njegovog poslanja. Ono je nastalo kao jedno maleno crkveno učilište, s motom *Lux vera* – Svjetlo istinsko. Danas dok se možemo podičiti sveučilišnim odjelima, fakultetom, centrima i programima cjeloživotnog učenja, važno je da nam veličina svih projekata ne sakrije pogled *ad lucem veram* – prema svjetlu istinskom „koje prosvjetljuje svakog čovjeka“ iz kojega proizlazi temeljno nadahnuće našeg sveučilišta. Mi koji dugo pamtimo s obzirom na Sveučilište sjećamo se onih prvih godina kada je hodnicima HKS-a hodalo tek stotinjak studenata, profesora, nastavnika i drugih djelatnika na Sveučilištu. Kako tada, tako i danas zahvaljujući svim nastojanjima mnogih ne smijemo izgubiti iz vida naše temeljno poslanje, koje treba proizlaziti iz poniznog traženja istine u zakonitostima koja istražujemo, poštujući svakoga čovjeka, njegovo dostojanstvo i vrednujući ono čime je doprinio i doprinosi izgradnji i rastu naše sveučilišne zajednice bez dodatnih uljepšavanja ili kozmetičkih korekcija. Bez obzira koliko se naše Sveučilište razvijalo i raslo, ono će imati svoju posebnost, jedinstvenost i originalnost, dokle god našu izvrsnost temeljimo na istinskom svjetlu.

Molimo zato zagovor svetog Benedikta i Blaženje Djevice Marije, Majke Božje Jeruzalemske, za naše obitelji, naše osobne živote, za naše Sveučilište i za sve nakane naših života, moleći da nas Gospodin očuva u svojoj istini, osvijetljenoj Njegovom ljubavlju i milosrđem. Amen.